

“Η φύση στο Δημοτικό Τραγούδι”

Η σχέση του παραδοσιακού τραγουδιού με το περιβάλλον υπήρξε σχέση συντροφική. Το παραδοσιακό τραγούδι υμνεί τη φύση ή τη «θαμάξει» και την περιγράφει, ιδίως όταν αναφέρεται σε , απολύτως φυσικά, φαινόμενα: τα ογκώδη σύννεφα, τα χιονισμένα ψηλά βουνά, τον Παρνασσό που συννέφιασε, τα φουσκωμένα ποτάμια, που σέρνουν λιθάρια ριζιμιά, ή την αγριεμένη θάλασσα....

ΙΤΙΑ

Ίτιά ἰτιὰ λουλουδιασμένη
σ' ὅλο τὸν κόσμο
ξακουσμένη.

Ίτιά ἰτιὰ μέσα στὸ ρέμα
σ' ἀγαπῶ δὲν εἶναι
ψέμα...

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Βασιλικὸς θὰ γίνω
στὸ παραθύρι σου
κι ἀνύπαντρος θὰ
μείνω γιὰ τὸ χατίρι
σου

Πές μου βασιλικέ
μου γιατί
μαράθηκες
Ποιὸς σοῦ ἔβαλε τὰ
λόγια καὶ μὲ
παράτησες;

.....

ΕΝΑΣ ΑΪΤΟΣ ΠΕΡΗΦΑΝΟΣ..

“Ένας αἶτος περήφανος,
ἕνας αἶτος λεβέντης,
ἀπὸ τὴν περηφάνια του
κι ἀπὸ τὴ λεβεντιά του,
δὲν πᾶει τὰ κατώμερα,
νὰ καλοξεχειμωνιάσει,
μόν’ μένει πάνω στὰ
βουνά, ψηλὰ στὰ
κορφοβούνια....

Καὶ μὲ τὸν ἥλιο μάλωνε καὶ μὲ τὸν ἥλιο λέει:
«Ἦλιε, γιὰ δὲ βαρεῖς κι ἐδῶ σὲ τούτ’ τὴν
ἀποσκιούρα
νὰ λιώσουνε τὰ κρούσταλλα, νὰ λιώσουνε
τὰ χιόνια
νὰ γίνεи μία ἄνοιξη καλή, νὰ γίνεи
καλοκαίρι..

Ο ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ

Για ιδέστε τον αμάραντο
σε τι βουνό φυτρώνει !

Φυτρώνει μες στα δύσβατα,
στις πέτρες στα λιθάρια!

Ποτέ του δε ποτίζεται
και δε κορφολογιέται ,

τον τρών' τα λάφια και ψοφούν,
τ' αγρίμια κι ημερεύουν.

ΜΗΛΟ ΜΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟ..

- Μήλο μου κόκκινο
ρόιδο βαμμένο
γιατί με μάρανες
τον πικραμένο;

ΝΑΝΟΥΡΙΣΜΑ

► “Υπνε πού παίζεις τὰ
παιδιά, ἔλα πάρε καὶ τοῦτο
Μικρό-μικρὸ σοῦ τό’ δωκα,
μεγάλο φέρε μου το
Μεγάλο σὰν ψηλὸ βουνό,
ἴσιο σὰν κυπαρίσσι
Κι οἱ κλῶνοι του ν’
ἀπλώνονται σ’ ἀνατολὴ καὶ
δύση.

Νάνι, θά’ ρθει ἡ μάνα σου, ἀπ’ τὸ
δαφνοπόταμο
Κι ἀπὸ τὸ γλυκὸ νερό, νὰ σοῦ φέρει
λούλουδα,
λούλουδα, τριαντάφυλλα καὶ
μοσχογαρούφαλα.

Ο ΟΛΥΜΠΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΙΣΣΑΒΟΣ

Ο Όλυμπος κι ο Κίσσαβος, τα
δυο βουνά μαλώνουν,
το ποιο να ρίξει την βροχή, το
ποιο να ρίξει χιόνι.

Ο Κίσσαβος ρίχνει βροχή κι ο
Όλυμπος το χιόνι.

Γυρίζει τόντ' ο Όλυμπος και λέει
του Κισσάβου.....

Εγώ είμ' ο γέρος Όλυμπος στον
κόσμο ξακουσμένος,
έχω σαράντα δυο κορφές κι εξήντα
δυο βρυσούλες...

ΣΑΡΑΝΤΑΠΕΝΤΕ ΛΕΜΟΝΙΕΣ

Σαράντα πέντε λεμονιές στην άμμο φυτρωμένες,
νερό τρέχει στη ρίζα τους κι αυτές μαραγκιασμένες.

Έτσι είν' κι η κόρη η ανύπαντρη κι οι κακοπαντρεμένες ,
που 'χουν τους άντρες στο πλευρό και διάφορο δεν έχουν.

➤ Οι μαθητές της ομάδας:

➤ Γιώργος Αλεξανδρής

➤ Κόκκινος Λάμπρος

➤ Κοσμίδης Παναγιώτης

➤ Παπαθεοδώρου Μαρία

➤ Δικτυογραφία:

➤ http://users.uoa.gr/~nektar/arts/tradition/folk_songs_nature.htm